

“Званични резултати потврдили су убедљиву победу казахстанског председника Нурсултана Назарбајева који је, према Централној изборној комисији, освојио 97,7 одсто гласова на председничким изборима”, јавиле су агенције крајем априла прошле године. Том приликом, Назарбајев, коме је ово иначе пети мандат, изјавио је да такав резултат показује “јединство народа” и обећао да ће “оправдати поверење”. Главни противкандидати Назарбајева били су извесни Тургун Сиздиков и Абелгази Кусаинов, такође провладине фигуре, и освојили су око један одсто гласова, док опозиција није имала кандидата.

Према подацима казахстанске Централне изборне комисије, излазност је била рекордна и износила 95, 22 одсто. Назарбајев, који влада Казахстаном од распада Совјетског Савеза, оценио је да је изласком на изборе народ његове земље још једном осветлао образ, показао јединство и тимски дух. “Још једном смо то показали свету и посматрачима”, рекао је Назарбајев, подсећајући да је изборе пратило готово 860 међународних посматрача и 170 страних новинара.

Тако је било у Казахстану прошле године. А пре неколико дана (20. марта) у Казахстану су одржани – обратите пажњу – “превремени парламентарни избори” на којима је (гле чуда?!) поново победила странка председника Нурсултана Назарбајева “Нур-Отан” која је освојила 82 одсто гласова, док су странка “Ак-Јол” и комунисти, и једни и други блиски властима, добили 7,22 одсто, односно 7,17 одсто, чиме су прешли цензус од седам одсто који је у Казахстану неопходан за улазак у парламент.

Добро. И шта сад са тим? Ма, ништа. Онако. Без везе. Не знам ни сам зашто ми је пало на памет. Али заиста нисам нашао бољи и сликовитији увод у текст о ванредним парламентарним изборима који чекају Србију кроз неколико недеља. Не, неће Вучић овај пут освојити баш толико. Уосталом, он је на власти тек четири (дуге) године, а Назарбајев дведесет и пет. А и Србија је, к врагу, ипак мало одвише западно (ето, та наша географија, пред низа лоших аспеката, има и понеку повољност) и превише је удаљена од колевки “народне демократије” централноазијског типа. Сем тога, постоји ту

Српски избори и казахстанска „демократија“ – и где је опозиција у тој причи

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 04 април 2016 19:02

и нека – истина, танушна – грађанска традиција и неки дух слободарства и пркоса. (Мада они нису ни издалека онолики колико то често волимо да истичемо и бусамо се у јуначка прса. Дапаче, рајетински менталитет је овде итекако жив и, зашто не рећи, углавном доминантан.) Укратко, нисмо баш Казастан – али нисмо ни много далеко.

Могоа сам, евентуално, и да подсетим на нама географски нешто ближу Немачку. Тамошњи је канцелар у току 1933. године чак два пута расписивао ванредне изборе, да би, у атмосфери погрома и хапшења опозиционих посланика, стигао до – најпре – 44, а затим 92 одсто добијених гласова.

Али рекли бисте да је то “тенденциозно”. Јесте, признајем. Па ја управо о тенденцији и говорим. И врштим, кукам и упозоравам управо зато да “тенденција” не би постала стварност. А елемената “казахстанизације” и фашизације има већ поприлично, и гомилају се скоро свакодневно све више и више. Неки дан на раковичкој пијаци када су “жути хулигани” (бивши министар и пар посланика) у кампањи брутално насрнули на мирне СНС- СРС трудбенике који су у превентивној самоодбрани потегли летве и пивске флаше. Ономад испред градске куће, када су спонтано окупљени функционери СНС-а,

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 04 април 2016 19:02

на челу са градоначелниковим оцем (?!), растурили уредно најављену конференцију за медије опозиционих одборника Демократске странке. Па оно када су гневни “грађани Сурчина” и случајни пролазници готово линчовали градоначелника Драгана Ђиласа. Па серија “инцидента” на локалним изборима. А о “државним ударима” и свакодневном медијском линчу, разапињању, каљању и мрцварењу сваког ко се усуди рећи нешто против “вође”, да и не говоримо.

С тим у вези, треба поменути и помало лицемерно држање “заштитника грађана”, који се прилично “пилатовски” поставио поводом последњег инцидента (“грађани заслужују достојанствено политичко надметање, а не ружне и недостојне сцене”, “апелујем на све учеснике избора” итд) и који се уопште није огласио поводом примитивне режимске хајке на Санду Рашковић Ивић, као што је, уосталом, остао нем и поводом кампање мржње која се већ годинама систематски води против ДС-а. (А прошле године је читава јавност устала да га брани када је он сам био мета медијског линча од стране режима. Разуме се, то је била принципијелна подршка институцији Заштитника и жртви прљаве режимске кампање, и зато потпуно оправдана, али би утолико више требало да обавезује Јанковића да не затвара очи пред очигледним примерима медијске тортуре и јавног линчовања.)

Да ли ико овде има дилему да би Вучић расписивао ове изборе („због реформи,

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 04 април 2016 19:02

стабилности и нове енергије“) да није био апсолутно сигуран да ће на њима победити исто или још убедљивије него прошле године. Политичка клима и анкете на месец дана пред изборе показују да му тај циљ уопште није недостижан.

Не. Ово се заиста не дешава „први пут у историји“, ни светској, а ни нашој. Било је наине тога и код Милошевића, као и – додуше, у блажој форми – под Тадићем, па и ДСС-ом. Власт је скоро увек злоупотребљавала ресурсе и помало демонизовала опозицију (ону праву – док се она лажна, као бајаги опозиција усрдно тетoshi, пази и мази). Али се просто мора констатовати да никада у новијој српској историји нико није тако брутално, тако бахато и тако цинично продавао рог за свећу, тако неодговорно демонстритрао силу над политичким противницима и тако необавезно лупетарао шта му и како падне на памет.

Да ли се ико од Вучићевих бирача сећа како је пред прошле – такође ванредне и такође бесмислене – изборе Вучић говорио о „пуном мандату“ који је потребан за реформе? Да ли се сећају „бољег живота“ који ће се осетити већ до „краја 2014-средине 2015-почетка 2016. године“? Да ли се ико сећа „милијарду долара вредне болнице у једној афричкој земљи“, коју је још на самом почетку мандата као свршену ствар обећао Први потпредседник владе и (тада) министар одбране Александар Вучић? Сећате ли се „Мубадалине“ инвестиције од три (или беше четири?) милијарде долара, „фабрике чипова“, фабрике авионских делова за Боинг и Ербас у Панчеву, производње мотора за Мерцедес у Икарбусу, „Есмарка“, жељезаре која ће бити стабилна већ до средине, а високо профитабилна до краја прошле године? Ко се, чак и међу професионално упућеним на такве ствари и бисере, сећа тлапње како ће „до краја 2015.“ бити изграђено сто хиљада јефтиних државних станова по цени од 380 евра по квадратном метру?“

Српски избори и казахстанска „демократија“ – и где је опозиција у тој причи

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 04 април 2016 19:02

Српски избори и казахстанска „демократија“ – и где је опозиција у тој причи

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 04 април 2016 19:02

~~_____~~